

บทนำ

วัดหอนซานตั้งอยู่นอกเมืองว่านเหอ ตัววัดซ่อนอยู่บนยอดภูเขาใหญ่
บนเขามีหมอกหนาปกคลุมตลอดปีประหนึ่งภาพมายา เลี้ยวระฆังในยาม
ราตรี้ดังไกลไปถึงเรือโดยสาร

คืนนี้วัดหอนซานไม่ค่อยสงบนัก

ปกติแล้วในยามนี้บนเขาไร้ผู้คนสัญจร ไม่มีแม้กระทั่งแสงจาก
ประกายไฟ ทว่าคืนนี้โคมไฟสองข้างตรังบันไดหินร่วมพันขั้นส่องสว่างตั้งแต่
ตีนเขาจนถึงยอดเขา

นี่อย่าง...เจ้าเมืองว่านเหอที่ได้รับคำสั่งลับมาก่อนหน้านี้กำลังรออยู่
ในวัดหอนซานเป็นเวลานานแล้ว เมื่อเห็นหลงเจิ่นจินกับช่งอวี๋เดินขึ้นมาจาก
ตีนเขาก็รีบพุ่งตัวไปต้อนรับในทันที โดยไม่จำเป็นต้องยืนยันฐานะของ
บุคคลทั้งสอง

“ถวายบังคมท่านอ๋อง แม่ทัพช่ง”

“ไม่ต้องมากพิธี” หลงเจิ่นจินโบกมือ “ในเมื่อเป็นหวังไม่ได้สวมชุด
พิธีการแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องถวายบังคมหรอก”

“ขอรับ” น้อยางประสานมือคารวะ ก่อนจะเดินนำคนทั้งสองเข้าไปในวัด

สภาพอากาศต้นเดือนสี่เดือนร้อนเดี๋ยวหนาว ภายในวัดทานชานแสงจันทร์ส่องสว่างเหนือยอดไม้เพิ่มความงดงามในยามรัตติกาล อากาศบริสุทธิ์และหมอกจางๆ บนภูเขาทำให้ผู้คนสดชื่นโดยไม่รู้ตัวในช่วงพริบตา

ขณะนี้ในวัดมีผู้ศรัทธาเพียงน้อยนิด ส่วนใหญ่หลังจากปฏฐาเสริจก็เดินทางกลับเข้าเมือง หลงเจิงจินตั้งใจเลือกมาในเวลานี้เพื่อหลบเลียงสายตาผู้คน เขากลัวว่าชาวบ้านจะจำตนได้และต้องขายหน้าอีกครั้ง

ยามนี้หากมองจากยอดเขาลงไปจะพบว่า ในเมืองวานเหอสว่างไสวด้วยแสงโคมไฟจากบ้านเรือนนับหมื่น

เมื่อเห็นว่าชาวบ้านอยู่เย็นเป็นสุข จู่ๆ หลงเจิงจินก็รู้สึกปลาบปลื้มใจยิ่งนัก รวากับว่าเขาหลงลืมความอัปยศที่เคยได้รับในเมืองวานเหอไปชั่วขณะ เขายืนพึงรั่วพลางทอดสายตามองไปไกลๆ ก่อนจะชี้ไปที่กำแพงเมืองด้านล่าง

“ชาวบ้านมีชีวิตสุขสบาย แผ่นดินสุขสงบมั่นคง นี่เป็นภาพที่เป็นหวังกับเสด็จพ่อคาดหวังจะได้เห็นเป็นที่สุด”

น้อยางพยักหน้าด้วยรอยยิ้ม “ต้องขอบคุณท่านอ่องที่ช่วยแก้ไขปัญหายุทธภัยที่เจียงหนานเมื่อสามปีก่อน ชาวเมืองวานเหอถึงได้มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ข้าน้อยได้เตรียมการทุกอย่างในเมืองไว้พร้อมแล้ว รอแค่ท่านอ่องมาที่นี่ ทว่า...”

เจ้าเมืองวานเหอมีท่าทีอึดอัด หลงเจิงจินมองเขานิ่งๆ รอให้พูดต่อ

“ข้าน้อยขอบังอาจถามท่านอ่องว่าเหตุใดถึงไม่ยอมเข้าเมืองหรือขอรับ” น้อยางรวบรวมความกล้าถามข้อสงสัยที่ค้างคาใจ “เท่าที่ข้าน้อยรู้มาสามปีก่อนตอนท่านอ่องออกลาดตระเวนเจียงหนาน ก็เหมือนว่าจะไม่ได้มาเยือนเมืองวานเหอ แล้วเหตุใดยามนี้ถึงยังไม่ยอมเข้าเมืองล่ะขอรับ”

เมื่อหลงเจิงจินได้ยื่นช่ำนั้นสีหน้าพลันแข็งค้าง

ช่วงอวี้อยู่ข้างๆ ก้มหน้าลง ไหล่ทั้งสองข้างเริ่มสั่นโดยไม่รู้ตัว เห็นได้ชัดว่ากำลังกลืนหัวเราะสุดชีวิต

ฉือยางมีสีหน้าห้วนกล้าว ไม่เข้าใจจริงๆ ว่าตัวเองพูดอันใดผิดไป

สายลมเย็นพัดผ่านไประลอกหนึ่ง ฉือยางห่อตัวด้วยความหวาดกลัว ขณะที่เขากำลังคิดว่าเส้นทางอาชีพขุนนางของตนถึงคราววสานแล้วนั้น ในที่สุดเขาก็ได้ยินหลงเจิ่นจิ้นพูดขึ้น

“สตรีที่เป็นหวังเกลียดชังที่สุดในชีวิตคือฉูเถา บุตรสาวเพียงคนเดียวของสกุลฉูแห่งเมืองวานเหอ”

“หือ?” ฉือยางสงสัย “ฉูเถานับว่าเป็นผู้ที่มิชื่อเสียงในเมืองวานเหอ ไม่ทราบว่ามีนางไปล่วงเกินท่านองค์ได้อย่างไรหรือขอรับ”

สีหน้าของหลงเจิ่นจิ้นหม่นหมองไปในพริบตา เขากะแอมกระไอ คล้ายพยายามข่มโทสะที่เดือดพล่านอย่างสุดความสามารถ ผ่านไปครู่ใหญ่ ถึงได้เอ่ยอย่างคับแค้นใจ

“ไม่ขอปิดบังเจ้า เมื่อสามปีก่อนเป็นหวังเคยปลอมตัวมาเยือนเมืองวานเหอเป็นการส่วนตัว โชคร้ายที่ดันไปร่วมชมงานประลองยุทธ์หาคนที่ฉูเถาจัดขึ้นพอดี”

“เอ?” ฉือยางเบิกตากว้างด้วยความประหลาดใจ

“ตอนนั้นเป็นหวังก็ได้เห็นใบหน้าของนาง รูปร่างนั้น...ทั้งอ้วนทั้งอัปลักษณ์ ข้ายังคิดว่าตนมีวรยุทธ์เป็นหนึ่งในได้ห้า ไม่เห็นผู้ใดอยู่ในสายตา อาจกล่าวได้ว่านางคือที่สุดในหมู่หญิงชั่ว ใช้กำลังเป็นที่ตั้ง! ไร้-เหตุ!-ผล!” หลงเจิ่นจิ้นกำหมัดแน่น พุดเสียงลอดไรฟันอย่างแค้นใจเสียจนเส้นเลือดบนหน้าผากกระตุก

“ทำให้คนจำได้ไม่ลืมเลือนจริงๆ” ช่วงอวี้อยู่ด้านข้างลอบหัวเราะ

หลงเจิ่นจิ้นหันหน้าไปถลึงตาใส่ ช่วงอวี้อันจะรีบยับยั้งก่อนจะแสดงท่าทีเกรงขาม

...

สามปีก่อนเจียงหนานประสบอุทกภัยครั้งใหญ่ องค์ชายเจ็ดหลง-
เจิงจิ้นรับราชโองการมาช่วยแก้ไขปัญหาย้ายพิบัติ เขานำแม่ทัพซึ่งพร้อม
ทหารม้าสามพันนายมุ่งหน้ามาที่เขตประสบภัย เมื่อถึงหลิวโจวพวกเขาจะเริ่ม
สร้างเขื่อนและอพยพผู้ประสบภัยทันที หลังจากอดหลับอดนอนทำงานหนัก
ร่วมยี่สิบกว่าวัน ในที่สุดก็ควบคุมกระแสน้ำได้ ทำให้ความเสียหายของ
ชาวบ้านลดลง ย่องเต้พอพระทัยอย่างยิ่ง จึงพระราชทานบรรดาศักดิ์ชั้นหนึ่ง
แก่องค์ชายเจ็ด มิหนำซ้ำยังทรงมอบวันหยุดแก่เขาเป็นพิเศษนานถึงหนึ่ง
เดือน ปล่อยให้เขาเที่ยวเล่นรอบเจียงหนานตามอำเภอใจ ไม่ต้องรีบกลับ
เมืองหลวง

หลงเจิงจิ้นสุขจนลืมหึก¹ ท่องเที่ยวหกละเมืองของเจียงหนาน ขณะ
ดื่มด่ำกับชีวิตอันผาสุกล่องลอยดุจเทพเซียน เขาก็มาถึงเมืองว่านเหอ เดิมที
เมืองนี้เป็นจุดหมายสุดท้ายของเขา ระหว่างที่กำลังเพลิดเพลินอยู่นั้น จู่ๆ
เรื่องราวกลับตาลปัตร เนื่องจากการอวดดีเพียงชั่วครู่ส่งผลให้เขาทำเรื่อง
ที่ต้องเสียใจไปชั่วชีวิต

ทุกครั้งที่หลงเจิงจิ้นเอยถึงเรื่องนี้กับซ่งอวี้ อีกฝ่ายก็จะกลั่นหัวเราะ
สุดชีวิต ตราบใดที่นึกถึงเรื่องนี้ ซ่งอวี้ก็รู้สึกว้าหลงเจิงจิ้นทำเชื่อพระวงศ์
ขายหน้า ไม่ลี เรียกได้ว่าทำบุรุษทั่วแผ่นดินขายหน้า อับยศจนถึงขีดสุด

นับจากนั้นหลงเจิงจิ้นก็จมอยู่ในอารมณ์ขุ่นมัว ไม่อาจทำใจปล่อยวาง
ได้ หากผู้ใดถาม เขาก็ได้แต่พูดว่าตนไม่เคยมาที่เมืองว่านเหอ

หลังจากผ่านมาสี่ปี จวบจนวันนี้เขาก็พาซ่งอวี้ปลอมตัวมาตรวจ
เยี่ยมชาวบ้านเป็นการส่วนตัว เดินทางผ่านเมืองว่านเหอท่องไปตามเจียง-
หนาน ยอมพำนักรั้ววัดทานชานนอกเมืองหนึ่งคืน ดีกว่าต้องย่างเท้าเข้าไป
ในเมืองแม้เพียงครึ่งก้าว

ฉือยารู้สึกได้ว่าบรรยากาศค่อนข้างกระอักกระอ่วน แต่ก็ไม่ว่า

¹ สำนวนจากเรื่อง สามก๊ก หมายถึง มีความสุขจนลืมหึก

จะตอบอย่างไร

ทันใดนั้นเอง เสียงกระดิ่งที่ไพเราะน่าฟังยิ่งนักก็ดังกังวานดังตุต ความสนใจของคนทั้งสาม

เมื่อพวกเขาหันไปมองก็พบสตรีนางหนึ่งเดินลงมาจากภูเขา กระดิ่งผูกเอวของนางส่งเสียงดัง ‘กริ้งกริ้ง’ ท่ามกลางภูเขากว้างใหญ่ ประสานกับ จังหวะก้าวเดินอย่างหนักแน่น

นางสวมเสื้อผ้าสีขาว แม้จะดูเก่าแต่ก็สะอาดสะอ้าน ใบหน้าไม่ได้ ประทินโฉม ทว่ากลับไม่ส่งผลต่อความงามของนางสักนิด มองเพียงแวบแรก นอกจากจะงดงามกว่าสตรีที่ผัดแป้งแต้มชาดจนหนาเตอะ นางยังดู สะอาดบริสุทธิ์ไร้มลทินเพิ่มอีกหนึ่งส่วน ทุกกีริยาล้วนดูอ่อนหวาน เมื่ออยู่ ท่ามกลางม่านหมอกบนภูเขาที่ยิ่งดูงดงามโดดเด่น

นางเป็นเหมือนเงา เดินวนวนไปมา ก่อนจะอันตรธานไปในนิยาม คำคืนอย่างรวดเร็ว

ดวงตาของหลงเจิงจิ้นเป็นประกาย เขาพูดอย่างตื่นตะลึง “นี่ลี สตรี เช่นนี้...งดงามอ่อนหวาน นิ่งสงบสง่าผ่าเผย เช่นนี้ถึงจะเป็นคนที่เปี่ยมหวัง หมายปอง”

ฉือยางถึงกับโผล่ออกมา “ฮะ?!”

“ทำไมหรือ เจ้ารู้จักนาง?”

ฉือยางปากคอสั่น หลังจากลังเลอยู่ครู่หนึ่งก็ตอบ “นางคือ...ข้าน้อย พุดตามตรง นางคือผู่เถาอรับ”

หลงเจิงจิ้นชะงัก “ในเมืองว่านเหอมีผู่เถาก็คน”

ฉือยางขู่ขึ้นมานาหนึ่งนิ้ว “หนึ่ง...หนึ่งคนขอรับ”

“มีเรื่องเช่นนี้ด้วย! ช่างน่าแปลกจริงๆ...” หลงเจิงจิ้นหรีตาลง แหวตา มีความประหลาดใจอยู่หลายส่วน ผ่านไปครู่หนึ่งความประหลาดใจก็ แปรเปลี่ยนเป็นนึกสนุกและใคร่รู้

“ช่วงอวี๊ หน้าตาของเป็นหวังเทียบกับเมื่อสามปีก่อนแล้วเป็นเช่นไร”

หลงเจิงจินกตเสียงต่ำถามซ่งอวี้

“หล่อเหลากว่าเดิมซอรับ” ซ่งอวี้หรีตา

“คนอื่นจะจำเป็นหวังได้หรือไม่”

ซ่งอวี้ส่ายหน้า “ตอนนั้นท่านอ่องมีรูปร่างผอมบาง สีหน้าหม่นหมอง บัดนี้หล่อเหลาสว่างาม ดูดีและมีความสามารถ เก่งว่า...จะจำไม่ได้ซอรับ”

หลงเจิงจินได้ยินดังนั้นก็รู้สึกดี ก่อนจะสะบัดมือ “เป็นหวังตัดสินใจแล้วว่าจะไปเดินในเมืองเสียนห่วย ล่ารวจความคิดเห็นของชาวบ้านอย่างใกล้ชิด สัมผัสชีวิตความเป็นอยู่ในเมืองวานเหอ”

ฉือยางยิ้มพร้อมประสานมือคารวะทันที อ่องจึงตัดสินใจเช่นนั้นอาจกล่าวได้ว่าตรงกับความต้องการของเขา “ข้าน้อยขอต้อนรับท่านอ่องและท่านแม่ทัพ นับเป็นเกียรติของทุกคนในเมืองวานเหอ...”

เผียะ!

หลงเจิงจินตบหน้าผากฉือยางหนึ่งที่ โทษฐานขัดจังหวะการพูดของตน

“ปลอมตัวเข้าไป! ปลอมตัว!” ชายหนุ่มตะคอก “ปลอมตัวคืออะไร อย่างนั้นหรือ ก็คือไม่บอกผู้ใดทั้งนั้น จำไว้ให้ดี! ห้าม-แพร่ง-พราย!”

“ข้า...ข้าน้อยรับบัญชา” ฉือยางพยักหน้ารัวๆ แม่ในใจจะตื่นตระหนก ทว่าสีหน้ายังคงเบี่ยงไปด้วยความสุข ก่อนจะพาทั้งสองคนลงจากเขา

...

ที่ตีนเขา ฉือยางให้ลูกน้องเตรียมการไว้ทั้งหมดแล้ว พยายามให้อ่องจิงและแม่ทัพซ่งได้สัมผัสกับวิถีชีวิตที่เรียบง่ายและครื้นเครงของเมืองวานเหอ ให้พวกเขาได้ติดต่อกับความสุขประหนึ่งอยู่ที่เรือนของตัวเอง!

หนึ่ง

ร่วงโรยสู่ปลักโคลน ถูกบดขยี้เป็นธุลีผง²

บิดาของผู่เถาป่วยหนัก นอนหมดสติอยู่บนเตียงมาสามวันแล้ว

คืนนี้หลังจากนางเก็บกวาดแผงขายสุราเสร็จก็เดินทางไปขอพรกับทวยเทพที่วัดทานชานนอกเมือง อธิษฐานเสร็จจึงเดินลงจากเขา ปรากฏว่าเวลาล่วงเลยมาจนดึกตื่นเสียแล้ว กระทั่งนางเข้ามาในเมือง ชาวบ้านต่างก็เข้าสู่ห้วงนิทราจนรอบด้านเงียบเชียบ บนท้องถนนมีเงาของผู่เถาเพียงผู้เดียว

นางจำเป็นต้องเดินผ่านตัวเมืองว่านเหอตั้งแต่ตลาดบูรพาไปถึงตลาดประจิม จึงจะพบกับย่านคนยากไร้ที่อยู่ท้ายตลาดประจิม ซึ่งมีระยะทางไกลพอสมควร ที่แห่งนั้นคือบ้านของนาง ในยามกลางวันอาจใช้เวลาเดินเกือบค่อนวันด้วยซ้ำ นับประสาอะไรกับยามราตรี โชคดีที่คืนนี้ฟ้าโปร่ง ดวงจันทร์สว่างไสวทำให้มองเห็นถนนอย่างชัดเจน ผู่เถาจึงเดินโดยไร้อุปสรรคมา

² มาจากประโยคของกลอน 《卜算子·咏梅》 ที่ประพันธ์โดยลูโหยว บรรยายถึงชีวิตที่แม้มีอุปสรรคแต่ก็ยังยืนหยัดต่อสู้

ตลอดทาง ทว่านางต้องรีบกลับเรือนจึงจำต้องเดินผ่านย่านคหบดีทางทิศ
บูรพา และได้พบคฤหาสน์โอ้อ่าหลังหนึ่งที่น่างเคยอาศัยอยู่ในอดีต

ที่ผ่านมานางมักเดินอ้อมผ่านคฤหาสน์สกุลผู้เพื่อหลีกเลี่ยงภาพ
ชวนสลด วันนั้นเพียงเพราะเร่งทำเวลาจึงไ้ร้นทางอื่น บางทีอาจเป็นเพราะ
ความคะเนงหาอันแรงกล้าและคิดถึงช่วงเวลาอันแสนสุขในอดีตมากเกินไป

หัวใจของผู้เถาบีบรัด อาศัยว่ายามนี้รอบทิศไ้ซึ่งผู้คน นางจึงทะยาน
กายขึ้นไปบนกำแพง ก่อนจะกระโดดไปบนหลังคาคฤหาสน์

ผู้เถามุ่งหน้าไปทางทิศประจิมพลางเหลือบมองคฤหาสน์ที่เคยเป็น
ของตน

“คุณหนูเจ้าคะ ระวังตัวด้วยเจ้าค่ะ!”

เสียงของพวกสาวใช้ยังคงก้องอยู่ในโสตประสาท สมัยที่นางฝึก
วรยุทธ์นั้นก็มักทำเช่นนั้น เดินเหินอยู่บนหลังคาประหนึ่งสายลม ทว่าดอกไม้
กับต้นไม้ใบหญ้าภายในคฤหาสน์ที่มีประตูสี่ซายามนี้กลับไม่มีชีวิตชีวา
อีกต่อไป สวนหย่อมเขียวชอุ่มหายไปอย่างไ้ร่องรอย กลับกลายเป็นลาน
ขยະที่เต็มไปด้วยพงหญ้ารกร้าง ทุกแห่งหนมีแต่ขยະกองเกลื่อนกลาด
สภาพน่าอนาถนัก

“นี่เพิ่งเข้าปีที่สองมิใช่หรือ ในเมื่อซื้อคฤหาสน์ไปแล้วก็ต้องดูแล
รักษาให้ดี เหตุใดถึงปล่อยปละละเลยอย่างนี้” ผู้เถาเอ่ยอย่างผิดหวังยิ่งนัก
นางถอนหายใจออกมาเบาๆ ก่อนจะนึกถึงอดีต นางคอยสั่งให้สาวใช้รดน้ำ
พรวนดินดอกไม้ใบหญ้าเหล่านั้นอย่างเอาใจใส่ ทว่าในระยะเวลาลั้นๆ เพียง
สองปีกลับกลายเป็นที่ดินร้าง

ผู้เถาผินยิ้มพลางสำยหน้า หลากหลายอารมณ์ในใจทวีความรุนแรง
รวมถึงรู้สึกผิดหวังอยู่พักใหญ่

สามปีก่อนนางยังคงเป็นบุตรสาวเพียงคนเดียวของผู้ยวน พ่อค้า
รายใหญ่ของเมืองว่านเหอ แต่ไหนแต่ไ้ก็ยืนอยู่เหนือผู้อื่น ไม่เคยเห็นผู้ใด
อยู่ในสายตา ทว่าตั้งแต่เกิด ‘เรื่องนั้น’ ขึ้น บิดาของนางดูแลไปหลายสิบปี

ในชั่วข้ามคืน จากนั้นไม่ถึงเดือนเขาก็ล้มหมอนนอนเสื่อ ต่อมาก็ไม่เคยลุกขึ้นจากเตียงอีกเลย

ร้านค้าสกุลผู้ไม่มีคนดูแล พอนานเข้าก็ตกอยู่ในสภาพมั่งกรไร้หัว³ ต่อให้ผู้ถามมีใจคิดจะไปดูแล แต่เหตุเพราะนางไม่เชี่ยวชาญการค้า หายที่สุดมีใจแต่ก็ไร้กำลัง ร้านค้าเริ่มประสบปัญหาหมุนเงินลำบาก และต้องปิดกิจการในเวลาเพียงปีกว่า คหบดีสกุลผู้กลายเป็นกำแพงที่ทุกคนพร้อมใจกันผลักให้ล้ม ไม่ว่าจะเป็กรากิจการอื่นหัว⁴ สำนักคุ้มภัย ร้านข้าวสาร ก็ล้วนเปลี่ยนเจ้าของ เจ้าหนี้ทยอยกันมาหาถึงคฤหาสน์ สุดท้ายนางจำต้องขายที่ดิน ขายคฤหาสน์ แล้วนำของมีค่าทั้งหมดไปจำนำ จึงปลดหนี้เหล่านั้นได้ในที่สุด

เมื่อรู้เช่นนั้น อาการป่วยของผู้วนก็พลันทรุดหนัก ช่วงที่เข้าได้สตินั้นก็เอาแต่คร่ำครวญ “คิดถึงอดีตที่ข้า...ผู้วนผู้นี้ก่อร่างสร้างตัวด้วยวัยเพียงสามสิบปีจนร่ำรวยเมื่ออายุสี่สิบ ทว่าความมั่งคั่งครึ่งชีวิตของข้ากลับสูญสิ้นภายในหนึ่งปี! ข้าเงอะ เงินทองเป็นของนอกกาย ที่น่าสงสารที่สุดคือบุตรสาวสุดที่รักเพียงคนเดียวของข้า นางเปรียบเสมือนไข่มุกที่ข้าประคบประหงมอย่างดี ไหนเลยจะคิดว่าวัยที่นางควรจะเป็นสาวสะพรั่งที่สุดกลับร่วงหล่นสู่ดินโคลน ร่วงโรยลงบนพื้นดิน ถูกบดขยี้เป็นผู้ผง⁵ ข้าหน้าคับแค้นใจยิ่งนัก! เฮ้อ”

เสียงหัวเราะในจวนสกุลผู้เมื่อครั้งอดีตไม่มีอีกต่อไป ร่างกายที่แข็งแรงของบิดาก็มีอาการหวนกลับมา เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างกำลังตกต่ำจนถึงขีดสุด นางกลับไม่มีเวลามานั่งสงสารตนเองด้วยซ้ำ

หลังจากผู้ถามกลับถึงเรือนอย่างห่อเหี่ยว นางเข้าไปดูอาการของบิดา

³ เป็นลำนวนจีน หมายถึง ไร้ผู้นำ

⁴ ร้านรับฝากเงินในสมัยจีนโบราณ

⁵ มาจากบทกลอนบทชวนใจของลูไหยว กล่าวถึงดอกเหมยว่า แม่ไร่ที่เพิ่งพอง ร่วงโรยตกต่ำ แต่ก็ยังคงส่งกลิ่นหอม

ในห้องทันที เมื่อพบว่าเขายังไม่ได้สติก็รู้สึกปวดใจ ทว่านางปวดใจเพียง
วูบหนึ่งเท่านั้น เนื่องจากยังต้องออกไปส่งสุราที่หอขุนสว

แม่เล่าสวี่แห่งหอขุนสวาส่งสุรากระบอกละสามลิบกระบอก ต้อง
จัดส่งภายในคืนนี้

ความจริงผู้เฒ่าไม่ยินดีทำการค้ากับหอขุนสว สตรีมีชาติตระกูล
อย่างนางเดินเข้าออกสถานที่เช่นนั้นนับว่าไม่งามนัก ทว่าเพื่อหาเลี้ยงชีพ
นางจึงต้องทำอะไรทางเลือก

อย่างไรเสียนางก็ไม่ใช่คุณหนูใหญ่ในอดีตผู้นั้นอีกแล้ว

ในอดีตนางมีบิดาคอยเลี้ยงดูคอยตามใจ ตอนนั้นสกุลผู้ลุ่มจม ถึง
เวลาที่นางควรตอบแทนบิดาแล้ว การทำงานหาเลี้ยงชีพบีบบังคับให้นาง
ต้องวิ่งวุ่นไม่หยุดประหนึ่งลูกช้าง...

ไม่นานผู้เฒ่าก็เก็บข้าวของเรียบร้อย ก่อนจะเอาสุรากระบอกละสาม
ลิบกระบอกไปส่งที่หอขุนสว

ยามนี้ภายในห้องส่วนตัวที่ใหญ่ที่สุดของหอขุนสว หลงเจิ้งจิ้นถูก
รายล้อมไปด้วยสตรีหกนางซึ่งมีชื่อเสียงที่สุดของที่นี่...เหมยเซียง ผู้ทรง
เจียเก็ง ตูเจี๋ยน เยวจี และหมู่ตัน ผลัดกันรินสุราให้เขา ทั้งยังเอาแต่เรียก
คุณชายๆ เสียจนร่างของเขาก่อนปวดเมื่อย ชายหนุ่มฟังคำพูดหวานหู
อย่างมีความสุข หลังดื่มสุราไปสามรอบเขาก็เริ่มมีเมามา รู้ตัวว่าควรหยุดพัก
จึงอ้างว่าจะไปทำธุระส่วนตัวเพื่อออกไปสูดอากาศด้านนอก

หลงเจิ้งจิ้นเดินโซเซไปเปิดประตู ก่อนจะชนกับสตรีผู้หนึ่งอย่างแรง
ที่โถงทางเดินฝั่งขวา

ปึก!

“เจ้าเดินทำไหนกัน!” หลงเจิ้งจิ้นตะคอก สร้างเมฆไปหลายส่วน ขณะที่
สตรีที่นั่งอยู่บนพื้นทำราวกับไม่ได้ยินคำพูดของเขา เอาแต่เก็บกระบอกละ
สุราที่กระจัดกระจายไปทั่วพื้น

เคราะห์ดีที่กระบอกสุร่าทำจากไม้ไผ่ จุกปิดไว้อย่างแน่นหนา เมื่อนางเห็นว่าสุร่าไม่หกออกมานอกกระบอกก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก

หลงเจิ่นจิ้นเห็นสตรีชุดขาวร่างคันทาตรงหน้า หัวใจพลันบีบรัด เขาปรายตามองนางพลางเอ่ยออกมา “เจ้าเงยหน้าขึ้นมาสิ”

เมื่อได้ยินดังนั้น หญิงสาวรูปร่างผอมบางที่นั่งอยู่บนพื้นก็เงยหน้าขึ้น ก่อนจะเบิกตากว้างมองหลงเจิ่นจิ้นด้วยความสงสัย

หลงเจิ่นจิ้นก็ก้มหน้าลงมองนางเช่นกัน

...เป็นนาง!

ดวงตาของนางยังเหมือนเดิม สว่างใส สะอาดบริสุทธิ์ และไร้เดียงสา แต่กลับไม่มีความเย่อหยิ่งอีกต่อไป

หลงเจิ่นจิ้นพบว่านางก็คือสตรีที่เขาพบที่วัดห่านาน...ผู้เถา

ไม่ได้พบกันสามปี ผู้เถาผอมลงกว่าเมื่อก่อนอย่างน้อยหลายสิบจิน⁶ เครื่องหน้าเด่นชัด หน้าตางดงาม แม้จะดูเย็นชา ทว่าไร้ซึ่งความหยิ่งผยอง ทำให้ดูอ่อนโยนขึ้นหลายส่วน ขณะเดียวกันนางก็ดูน่าสงสารเหมือนกระต่ายขาวตัวน้อยที่กำลังหวาดกลัว ช่างแตกต่างจากสตรีผู้องอาจในอดีตกลับ

ทั้งสองสบตากันเพียงชั่วครู่เท่านั้น ผู้เถาเป็นฝ่ายหลบตาก่อนจะเก็บสุร่ากระบอกไม้ไผ่ที่กระจัดกระจายอยู่บนพื้นขึ้นมา

“คุณชายโปรดยกเท้าขึ้นด้วย ท่านยืนบังกระบอกสุร่าของข้า” นางพูดด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

หลงเจิ่นจิ้นคล้ายถูกสะกด เชื้อฟังคำพูดของนางราวกับตกอยู่ในวังวน เขายกเท้าขึ้นตามสัญชาตญาณ ผู้เถาจึงรีบเก็บกระบอกสุร่า จากนั้นก็ลุกขึ้นตั้งท่าจะเดินจากไป

หลงเจิ่นจิ้นเกิดโศกขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว

⁶ หน่วยวัดน้ำหนักของจีนในสมัยโบราณ โดยที่ 1 จิน เทียบเท่ากับ 500 กรัม โดยประมาณ

เป็นหวังจดจำเจ้ามาตั้งหลายปี แต่เจ้ากลับจำเป็นหวังไม่ได้แล้ว?
ต่อให้จำเป็นหวังไม่ได้ ยามเห็นบุรุษที่งามสง่าเช่นนี้ ในแวตากลับ
ไม่มีความประหลาดใจแม้แต่น้อย?

หลงเจิ่นจิ้นรู้สึกว่าสเน่ห์ของตนถูกทำลาย จึงคว้าแขนงตาม
สัญญาตณฺฑณพร้อมกับทะคอก “เจ้าจำข้าไม่ได้หรือ”

“คุณชาย โปรดสำรวมด้วย!” ผู้เฝ้ารีบส่บัตมือออกด้วยคตกใจ
ทว่าสีหน้าของนางไม่ได้ตื่นตระหนกมกนัก รวกับว่าคเคยประสบกับทเหตุ-
การณ่เช่นนี้หลายครั้ง

นั่นสินะ ในสณทที่เช่นนี้ สตรีที่มีรูปโฉมเช่นนางถูกหยอกล้อก็ถือ
เป็นเรื่งปกติ

แต่หลงเจิ่นจิ้นไม่คิดว่าตนเองเป็นบุรุษเจ้าสำราญที่หยอกล้อนาง เขา
ยังคงตามต้อ ออกแรงบีบไหล่นางพร้อมถามด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม “เจ้า
จำข้าไม่ได้จริงๆ หรือ”

“เกรงว่าคคุณชายคงเมากจนเพ้อแล้วกระมัง ข้าไม่ใช่สตรีของหอขุนฮว
ท่านจำคนผิดแล้ว!”

ผู้เฝ้าออกแรงที่มือเพียงเล็กน้อย หลงเจิ่นจิ้นก็เสียหลักถอยหลังไป
สองก้าว จากนั้นนางก็หายว้บไปจากปลายโงทงเดินรวกับทผู้คนวัน

หลงเจิ่นจิ้นมองตามแผ่นหลังนางอย่างตกใจ หากเป็นเมื่อก่อนนาง
คงต้อแห่ียงเขาจากชั้นสองลงไปชั้นหนึ่งแล้วกระมัง

เรื่งว่าแรงมหาศลของนางเป็นสิ่งที่ทำได้ยากในใต้หล้า

หลงเจิ่นจิ้นครุ่นคิดก่อนจะรู้สึกขาบรเวณง่ามือ เมื่อกั่มลงมองก็พบ
รอยข้า...นี่คือแรงจากมือของผู้เฝ้าซึ่งกดลงบนมือเขาขณะที่นางคิดจะหนี

ไม่ได้พบกันสามปี แม้นางจะพอมลงทว่ารยุทธ์กลับไม่ต้อลงเลย
น่าสนใจจริง...

หลงเจิ่นจิ้นลูปคาง พลงแ่ยมั่มอย่างนึกสนุกขณะเดินกลับไปห้ห้อง
ส่วนตัว เมื่เห็นบรรยากาศครึ้นเคร่งในห้องก็รู้สึกว่าพวงนางล้วนไว้รสนิยม

รู้แต่เพียงวิธีประทั้นโฉมเท่านั้น

ธรรมดาเกินจะทน!

วันรุ่งขึ้น ตลาดในเมืองว่วนเหอคึกคักนัก หลงเจิ้งจิ้นกับซ่งอวี้ชี้นำมา
อยู่ด้านหน้า ฉือยงจิดติดตามอยู่ด้านหลัง บุรุษเจ้าสำราญทั้งสามมีสีหน้า
ชื่นมื่น เป็นภาพงดงามดึงดูดสายตาผู้คนโดยปริยาย

เทียบกับชาวบ้านทั่วไปแล้ว พวกเขาถือเป็นกระเรียนกลางฝูงไก่อย่าง
มีต้องสงสัย โดยเฉพาะหลงเจิ้งจิ้นกับซ่งอวี้ที่เรียกได้ว่าไบหน้างามดุจหยก
ประดับกวาน⁷ ทั้งยังมีท่วงท่าสง่างาม คิ้วของซ่งอวี้เรียวดุจกระบี่ ดวงตา
เป็นประกายดังดวงดาว นอกจากจะน่าเกรงขามแล้ว ดวงตาที่แผ่รอยยิ้ม
ยังทำให้เขาดูเป็นมิตรมากขึ้น ขณะที่หลงเจิ้งจิ้นกลับดูไม่เป็นมิตรเท่าไรนัก
มือซ้ายของเขาจับบังเหียน มือขวาถือพัด ไบหน้างามประหนึ่งดอกท้อ
ท่วงท่าสง่าผ่าเผย ดูมีชาติตระกูล ทว่าระหว่างลาดตระเวนในเมือง เขาเพิ่ง
สายตาคล้ายมองหาบางสิ่งไปตลอดทาง

ทันใดนั้นเอง หลงเจิ้งจิ้นก็สังเกตเห็นร่างคุ่นเคยในแผงขายสุราที่อยู่
ไม่ไกล...กำลังเซ็ดไหสุรา

ความพยายามอยู่ที่ใด ความสำเร็จอยู่ที่นั่น ในที่สุดเขาก็ได้พบผู่เถา
อีกครั้ง

ผู่เถาเตรียมนำสุราที่หมักเองออกไปขายในตลาด แม่นางจะสวมเสื้อผ้า
ป่านเนื้อหยาบ ทว่ามีอาจบดบังความงามของนางได้ บุรุษที่สัจจรไปมาล้วน
ชำเลืองมองนางทั้งสิ้น หลงเจิ้งจิ้นหรีตามอง จู่ๆ ก็หงุดหงิดขึ้นมาโดยไม่รู้
สาเหตุ

พูดตามตรง เขาไม่เอยากพบผู่เถาที่รูปโฉมงดงาม แต่เอยากพบนาง
ในรูปลักษณะอ้วนท้วม แข็งแรงกำยำ น่าเสียงเยอหยิ่ง หากเป็นเช่นนั้นเขา

⁷ สิ่งที่บุรุษชนชั้นสูงชาวจีนในสมัยโบราณใช้สวมบนศีรษะ

ก็สามารถอดทนให้แหม่ม ไม่ได้มองว่านางเป็นสตรีน่าทะนุถนอมแต่
อย่างใด

“เป็นหวังเหิน้อยแล้ว ไปพักที่นั่นกัน” หลงเจิงจินชี้ไปยังโรงเตี๊ยม
สองชั้นที่อยู่ไม่ไกล

ฉือยางกับซ่งอวี้ยอมหมอบรับคำสั่ง

ขณะที่พวกเขาขี่ม้าผ่านหน้าประตูไปนั้น หลงเจิงจินตั้งใจเหลือบไป
มองนาง ก่อนจะพบว่านางไม่ได้มองเขาสักนิด ความสนใจทั้งหมดของเธอยึด
อยู่ที่บุตรที่กำลังซื้อสุรา

อดทนมาถึงขนาดนี้ ทนอีกสักนิดจะเป็นไรไป

หลงเจิงจินพลิกตัวลงจากหลังม้า เดินขึ้นชั้นสองของโรงเตี๊ยม แล้ว
เลือกตำแหน่งริมหน้าต่างเพื่อจับสังเกตผู้เถาอยู่ไกลๆ

ครึ่งชั่วยามมานี้ เปลวไฟในแววตาของหลงเจิงจินทวีความรุนแรง
ขึ้นเรื่อยๆ ฉือยางที่ไม่รู้ต้นสายปลายเหตุได้แต่นั่งลอบกลืนน้ำลายอย่าง
ตื่นตระหนก กลัวว่าตนเองต้อนรับไม่ดี อีกฝ่ายถึงมีท่าทีเช่นนี้

บรรยากาสดึงเคียดด่าเนินต่อไปเรื่อยๆ ไม่รู้ว่าผ่านไปนานเพียงใด
จนกระทั่งคนผู้หนึ่งที่แต่งกายด้วยชุดสีสันสดใสปรากฏตัวขึ้นดึงดูดความ
สนใจของหลงเจิงจิน บรรยากาสดึงผ่อนคลายลง

เห็นเพียงหญิงชราคนหนึ่งประทับหมัดด้วยดอกไม้ เดินมาหยุดอยู่
ตรงหน้าประตู นางคือแม่สื่อจางที่พยายามจับคู่ให้ผู้เถาเป็นครั้งที่ร้อยแล้ว

ผู้เถาคร้านจะมองอีกฝ่ายเสียด้วยซ้ำ นางยังคงตั้งอกตั้งใจขายสุรา
ของตนต่อ

แม่สื่อจางเองก็คร้านจะพูดจาอ้อมค้อมกับนาง “หญิงม่ายผู้ แม่
นายท่านเหวินจะอายุเกินห้าสิบ แต่เขาก็ร่ำรวย เขามีจวนหลังใหญ่อยู่ทาง
ใต้ของเมืองด้วย”

ผู้เถาไม่สนใจ ทว่าอีกฝ่ายก็ไม่คิดยอมแพ้

“หญิงม่ายผู้ เจ้าก็รู้ดี มีจวนสักหลังในเมืองว่านเหอนั้นว่าเป็นเรื่องดี

มากแล้ว แม้ว่าเมื่อก่อนเจ้าจะเป็นคุณหนูใหญ่ ทว่าตอนนี้เจ้าเป็นเพียงหญิงม่ายเท่านั้น มิหนำซ้ำยังเช่าเรือนอยู่ในย่านคนยากไร้ ต้องมานั่งขายสุรา ไหนพ่อจะป่วยหนัก แค่มมีคนเอาก็นับว่าดีมากแล้ว เจ้าไม่ควรเรื่องมากไม่ใช่หรือ

“แม้ว่าเจ้าจะไม่มีบุตร แต่ค่าตัวก็ลดลงไปมาก อย่าเรื่องมากเลย ประเดี๋ยวสุดท้ายก็ขายไม่ออกพอดี เจ้าไม่กลัวว่าจะไม่มีใครมาเคารพพหหรืออย่างไร คนวัยเดียวกับเจ้ามีบุตรชายวิ่งเล่นได้กันหมดแล้ว แล้วเจ้าละสตรีนะแกเร็ว โดยเฉพาะคนที่ทำงานหนัก รออีกไม่กี่ปี ต่อให้เจ้าอยากแต่งงานก็แต่งงานไม่ออกแล้ว แต่งเป็นภรรยาเอกดีกว่าไปเป็นอนุมากัน”

ผู่เถาเจียบ นางทำเพียงเก็บตะกร้าหาบเร่ แบกสุราสิบให้ที่ยังขายไม่ได้เดินจากไป โดยไม่แม้แต่จะหันกลับไปมอง

“หือ? เจ้าอย่าเพิ่งไปสิ ข้ายังพูดไม่จบเลยนะ!” แม่สื่อจางแผดเสียง

“หญิงม่ายผูกมัดมาคุยกันก่อน! หญิงม่ายผู่...เฮ้อ คนอะไร เป็นแบบนี้ทุกที ต้องหอบสุราไปขายถึงในหอขุนฮวาแล้วยังหยิ่งอีก!” นางสะบัดผ้าเช็ดหน้าก่อนเดินจากไปด้วยโทสะ

หลงเจิงจิ้นที่นั่งอยู่บนชั้นสองของโรงเตี๊ยมเห็นเหตุการณ์ทั้งหมด แม้ว่าเขาจะไม่ได้ยินบทสนทนาของทั้งคู่ ทว่าในใจกลับรู้สึกมีความสุขอย่างประหลาด

“นางยังดูตัวอยู่อีกหรือ” หลงเจิงจิ้นตบโต๊ะ พร้อมพูดกับซ่งอวี๋ด้วยสีหน้าเย้ยหยัน “สามปีแล้วนางยังแต่งงานไม่ออก เป็นหวังว่าแล้ว หญิงปากร้ายเช่นนี้ไม่มีวันขายออกหรอก ฮ่าๆ สะใจยิ่งนัก!”

ซ่งอวี๋เบะปาก รู้สึกว่าบาดแผลในใจของท่านอ๋องคงเกินเยียวยา ความสุขและความโกรธล้วนมีนางเข้ามาเกี่ยวข้อง แตกต่างจากบุคลิกเข้มงวดจริงจังในเมืองหลวงลิบลับ ไม่รู้ว่ดีหรือไม่ดีกันแน่...

ซ่งอวี๋ขมวดคิ้วแน่น ฉือยงที่อยู่อู๋ข้างๆ ก็คิดเช่นเดียวกัน ทำราวกับพยายามอดกลั้นตลอดเวลา คล้ายอยากพูดทว่าไม่กล้าพูด

รอกะทั่งหลงเหงิงจิ้นหัวเราะจนพอใจแล้ว นือยางถึงพูดเสียงอ่อน
“ท่านอ๋อง มีเรื่องที่... ข้าน้อยไม่รู้ว่าควรจะพูดดีหรือไม่”

“พูดมาได้เลย” หลงเหงิงจิ้นที่อารมณ์ดียิ่งนักตั้งท่าจะยกจอกสุรา
ขึ้นดื่ม

นือยางรวบรวมความกล้าก่อนเอ่ย “ผู้เถา...ออกเรือนไปตั้งแต่สามปี
ก่อนแล้วขอรับ”

“พรวด...” หลงเหงิงจิ้นได้ยินดังนั้นก็พ่นสุราใส่หน้านือยางทันที

“แฉะๆ...” ชายหนุ่มล่ำลึง หน้าแดงก่ำ ใช้เวลาอยู่นานกว่าจะเป็น
ปกติ จากนั้นก็ถามด้วยความตกใจ “บ้านไหนช่างโชคร้าย ถึงได้แต่งหญิง
เถิกเช่นนี้!”

“เฮ้อ ที่โชคร้ายมิใช่บ้านสามี แต่เป็นสกุลผู้ต่างหาก” นือยางเซ็ดสุรา
บนใบหน้ากลางพูดอย่างนึกเสียดาย “วันรุ่งขึ้นหลังแต่ง สามีของนางก็เร่ง
เดินทางไปสอบที่เมืองหลวง ไม่ถึงสองเดือนก็มีข่าวส่งกลับมาว่าสิ้นใจกะทันหัน
นางยังไม่ได้ดื่มด่ำกับความสุขแม้แต่วันเดียว ก็กลายเป็นหญิงม่ายไป
เสียแล้ว”

“อยายนั้นหรือ” หลงเหงิงจิ้นแสบเย้ย “เช่นนั้นก็ยังสะใจ”

“หือ?” นือยางอึ้งไปชั่วขณะ คาดไม่ถึงว่าคำพูดชั่วร้ายเช่นนี้จะหลุด
ออกจากปากของอ๋องจิง

หลงเหงิงจิ้นเห็นอีกฝ่ายทำหน้าฉงนจึงระเบิดหัวเราะ “ความหมายของ
เป็นหัวคือ...สมน้ำหน้า!”

ทุกวันผู้เถาต้องขายสุราเหลือทิ้งให้หมดสองไหใหญ่ถึงจะพอประทังชีวิต
สองพ่อลูก นางคลั่งเหียนกับคำพูดของแม่สื่อจางมาตลอดทาง ถึงกระนั้น
ก็ยังอดทนหาบเร่ตะโกนขายสุราไปทั่ว ในที่สุดวันนี้ก็ขายสุราหมดก่อน
ตะวันตกดิน

เมื่อผู้เถาหอบร่างกายอันเหนื่อยล้ากลับถึงเรือน ก็พบว่าบิดาที่หมด

สติมาหลายวันกำลังนั่งก้มหน้าก้มตาเขียนบางอย่างอยู่ที่โต๊ะ

เมื่อเห็นดังนั้นนางก็ดีใจนัก ทว่ายังไม่ลืมหยิบผ้าคลุมมาให้บิดา ก่อน
จะพูดด้วยน้ำเสียงกังวล “ท่านพ่อ ทำไมท่านถึงสวมเสื้อผ้าน้อยชิ้นเช่นนี้
รีบเอาผ้าไปคลุมให้เร็วเข้า ท่านจะล้มป่วยอีกไม่ได้จะเจ้าคะ”

บิดาเห็นบุตรสาวแล้วหัวใจก็พลันบีบรัด ผู้เถาในอดีตร่างกายอวบ
ท้วมมีกำลังวังชา ตอนนี้อกลับผอมลงถึงเพียงนี้ ทุกครั้งที่เห็นก็ยิ่งทุกข์ใจ
ประหนึ่งนางลดน้ำหนักไปมากภายในวันสองวัน โดยเฉพาะครั้งนี้เขาหมด
สติไปหลายวัน พอตื่นขึ้นมาก็เกรงว่าตนคงเหลือเวลาอีกไม่มาก

“คุณเขาลง!” ผู้ยวนคิดว่าวันนี้หน้าผู้เถาต้องอยู่เพียงลำพังก็ทำใจแข็ง
พูดด้วยสีหน้าซึ่งขัง “เมื่อก่อนพ่อไม่เคยกวาดชั้นเจ้า แต่หลังจากนี้พ่อก็อาจ
ละเลยได้อีกแล้ว”

“ท่านพ่อ ท่านกำลังพูดอะไรหรือเจ้าคะ” หัวใจของผู้เถาบีบรัด “ท่าน
ป่วยจนเลอะเลือนไปแล้วหรือ”

“คุณเข่า!” ผู้ยวนตอบโต้ะ ร่างกายสั่นเทิ้ม

ผู้เถากล่าวว่าเขาจะโกรธจนล้มป่วยอีกครั้งจึงคุกเข่าลงกับพื้นเสียงดัง
‘ตึง’ หัวเข่ากระแทกพื้นอย่างแรงจนเกิดแผล

ผู้ยวนรู้ว่าครั้งนี้นางได้แผลเป็นแน่ แม้จะปวดใจเพียงใดก็ไม่อาจ
แสดงออก ทำเพียงพูดด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม “เมื่อครู่แม่สื่อจางมาหาข้าแล้ว”

“ทำไมนางถึงมารบกวนท่านพ่ออีกแล้ว ครึ่งเดือนก่อนก็เป็นนางที่
ทำให้ท่านโกรธจนล้มป่วย” ผู้เถากัดฟันกรอด อยากจะไปถลกหนังยายเฒ่า
ผู้นั้นโยนลงไปในบ่อให้เป็นอาหารปลาเสียจริง!

“อย่าโทษนางเลย ที่นางพูดมาล้วนเป็นความจริง” ดวงตาของผู้ยวน
แดงก่ำ จากนั้นก็ถอนหายใจออกมา “พอรู้ว่าร่างกายของพ่อแย่แน่ๆ เกรง
ว่าจะมีชีวิตอยู่ต่อได้อีกไม่กี่วัน ตอนนี้ปรารถนาเดียวของพ่อก็คืออาศัยช่วง
เวลาที่ยังมีชีวิตอยู่ส่งเจ้าให้ถึงมือผู้ที่คู่ควรฝากฝังชีวิตด้วย นี่ถือเป็นคำ
สั่งเสียก่อนตายของพ่อ เจ้าต้องเชื่อฟัง” เขาพูดด้วยเสียงสั่นเครือ

แม้ว่าผู้เถาจะไม่ยินดีออกเรือน ทว่าก็ไม่อยากขัดคำสั่งของบิดา เพราะรู้ว่าบิดาเป็นห่วงนางมากเพียงใด ต่อให้นางไม่เต็มใจ แต่ก็มีอาพุด คำว่า ‘ไม่’ ออกไปได้

ผู้เถาพยักหน้าตอบกลับเสียงแหบพร่า “ลูกเชื่อฟังท่านพ่อเจ้าค่ะ”

ผู้ยวนพยักหน้าอย่างพึงพอใจ ก่อนจะมอบจดหมายฉบับหนึ่งให้ผู้เถา

“พวกคนที่แม่สื่อจางแนะนำล้วนไม่ได้เรื่อง พ่อเองก็ไม่ยินดีจะมอบเจ้าให้พวกเขา นี่เป็นจดหมายที่พ่อเขียนให้สหายสนิท เจ้าต้องเอาจดหมายนี้ไปส่งให้เรียบร้อย ความสุขในชีวิตหลังจากนี้ของเจ้าล้วนขึ้นอยู่กับจดหมายฉบับนี้” ผู้ยวนพูดด้วยท่าทีจริงจัง “หากเจ้าอยากให้พ่อตายตาหลับ ก็ทำตามที่พ่อบอก พ่อทำเพื่อเจ้าทั้งนั้น ต่อให้ตายก็ไม่มีทางทำร้ายเจ้า เจ้าต้องเชื่อฟัง”

ผู้เถาน้ำตาคลอ ท้ายที่สุดก็กัดฟันรับจดหมายมา ก่อนจะพยักหน้าแรงๆ

หนึ่งวันหลังส่งจดหมายไป ก็มีคนกลุ่มหนึ่งควมม้าเร็วมายังเมือง
วานเหอ ชายหนุ่มผู้นำคนกลุ่มนั้นคือคู่ค้าในอดีตของผู้ยวน มีนามว่าจินชือเคอ เป็นบุตรชายคนโตสกุลจินที่ขายรูปเทียนและกระดาษเงินกระดาษทองในละแวกนี้

จินชือเคอเอาโลงศพมาให้ผู้ยวนเป็นของขวัญ ผู้เถาเห็นแล้วก็อยากเข้าไปทูลสักที ทว่าบิดากลับหัวเราะว่า

“หลานชายมีน้ำใจนัก ที่จริงตอนนี้สกุลผู้ต้องการของพวกนี้ที่สุดจากนี้ขอฝากเถาเออร์ไว้กับเจ้าด้วย” ผู้ยวนจับมือของทั้งคู่มาประสานกัน

เดิมทีจินชือเคอไม่เต็มใจนัก ทว่าพอเห็นผู้เถาก็ยิ้มแฉ่งแทบปริ จากนั้นจึงพยักหน้ารัวๆ “ข้าจะดูแลนางเป็นอย่างดี ท่านพ่อตาโปรดวางใจ”

สองคนคุยกันไม่กี่ประโยคก็สรุปเรื่องความสุขในชีวิตครึ่งหลังของ

ผู้เถาเป็นที่เรียบร้อย

แม้ว่าการเจรจาจะผ่านไปอย่างง่ายดาย แต่ผู้ยวนก็พิจารณาตัวเลือกผู้นี้โดยละเอียดรอบคอบ ประการแรก...สกุลจินไม่ขาดแคลนอาหารและเสื้อผ้า ประการที่สอง...จินชื่อเคอนั้นรูปร่างมโหฬาร ได้ยินว่ากำลังสอบขุนนางระดับสูงชื่อ⁸ ในภายภาคหน้าคงมีชีวิตที่สดใส วันนี้หลังจากได้เห็นจินชื่อเคอตัวเป็นๆ ผู้ยวนก็พบว่าอีกฝ่ายเป็นคนชื่อสัตย์ เขาจึงพอใจและวางใจมาก

“พวกเจ้าสองคนออกไปเดินเล่นเถิด อย่ามาอึดอึ้งอยู่ในย่านคนจนเช่นนี้ ประเดี๋ยวจะติดกลืนคนป่วยอย่างช้า” ผู้ยวนพูดด้วยน้ำเสียงเป็นมิตร จินชื่อเคอจึงพาผู้เถาออกไปอย่างมีความสุข

สองคนเดินตรงไปยังโรงเตี๊ยมที่ใหญ่ที่สุดในเมืองวานเหอ สั่งอาหาร

มาเต็มโต๊ะ จินชื่อเคอดูแลเอาใจใส่ผู้เถาอย่างกระตือรือร้น

“กินให้มากหน่อย เจ้าฟอมเช่นนี้ ประเดี๋ยววันหน้าคงคลอดบุตรยาก”

ผู้เถาไร้ทางเลือก นางทำเพียงคีบอาหารที่อีกฝ่ายตักให้เข้าปาก ทว่าเมื่ออาหารเลิศรสเข้าปาก ผู้เถากลับริ้วสีกราวกับเคี้ยวขี้ผึ้ง

จินชื่อเคอพูดหลังจากกินไปครึ่งท้อง “เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน เจ้าแต่งเข้ามาเป็นอนุ วันหน้าเมื่อข้าแต่งภรรยาเอก ก็จำไว้ให้ดีว่าอย่าได้คิดริษยาอย่าตั้งครมภ์ก่อน มิเช่นนั้นต้องยกลูกให้ภรรยาเอก เจ้าไม่มีปัญหาใช่หรือไม่”

ผู้เถาพยักหน้าด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

จินชื่อเคอพยักหน้าอย่างพึงพอใจ “ในเมื่อแต่งเข้าสกุลจินเรา วันหน้าก็ไม่ต้องออกไปข้างนอกแล้ว สกุลจินเข้มงวดมาก ไม่ชอบสตรีที่ออกไปเล่นฟ่านอยู่นอกเรือน”

“อือ” ผู้เถามีสีหน้าเรียบเฉย

⁸ การสอบเข้ารับราชการระดับประเทศของจีนในสมัยโบราณ

จินเชื่อเคลือบแหวนหยกบนนิ้วมือ พลางขมวดคิ้วอย่างครุ่นคิด “เมื่อก่อนสกุลผู่เถื่อได้ว่าเป็นสกุลร่ำรวย หากเจ้ามีของมีค่าใดก็ไม่จำเป็นต้องซ่อนเอาไว้ มอบให้ท่านแม่ข้าดูแล นางอายุมากกว่าเจ้า ย่อมจัดการเรื่องภายในเรือนได้เป็นอย่างดี”

ผู่เถื่อทำเพียงฟังเงียบๆ

“จำไว้ว่าต่อไปเจ้าต้องคารวะท่านแม่ข้าทุกเช้าเย็น นางอายุมาก ย่อมชอบความสงบ ปกติหากไม่ดูแลร้านก็ชอบไปสวดมนต์ในห้องพระ เจ้าก็ต้องไปรับใช้อยู่ข้างๆ อีกอย่างที่สำคัญคือนางเป็นโรคปวดข้อ เจ้าต้องคอยนวด คอยล้างเท้าให้นางทุกวัน”

จินเชื่อเคอพูดถึงตรงนี้ก็มองผู่เถื่อล้ายกำลังถามความเห็น

แม่นัยน์ตาของนางจะฉายแววตกใจเล็กน้อย ทว่าสุดท้ายผู่เถื่อก็พยักหน้าช้าๆ “ข้าทราบแล้ว”

จินเชื่อเคอพอใจเป็นอย่างมาก คาดไม่ถึงว่านอกจากผู่เถื่อจะไม่ได้เข้าถึงยากอย่างในข่าวลือ ตรงกันข้าม... ไม่ว่าตนจะพูดอะไร นางก็เชื่อฟังไปเสียหมด ความทะนงของบุรุษเพศจึงได้รับการเติมเต็มจนถึงที่สุด

“บ้านเรามีกฎ ในเมื่อเจ้าเป็นเพียงอนุ หลังแต่งห้ามเชิดหน้าชูตา เมื่อพวกข้ากินข้าว เจ้าต้องคอยรับใช้อยู่ข้างๆ หลังจากพวกข้ากินเสร็จ เจ้าค่อยไปกินข้าวในครัว แต่เจ้าวางใจเถอะ ขอเพียงเจ้ารับใช้ข้าให้ดี ข้าไม่มีวันปล่อยให้เจ้าต้องลำบาก”

“...” ผู่เถื่อพูดไม่ออก แม้ว่าในใจจะขัดขึ้น แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าจินเชื่อเคอ นางก็ทำได้เพียงพยักหน้านิดๆ เท่านั้น

ปฏิกิริยาของนางทำให้พวกแขกที่นั่งอยู่ข้างๆ ตื่นตกใจอยู่บ้าง นับตั้งแต่จินเชื่อเคอพล่ามก็ดึงดูดความสนใจของผู้ฟังได้กลุ่มใหญ่ แน่หนอนว่ารวมไปถึงหลงเจิ่นจินกับซ่งอวี่ที่นั่งกินอาหารอยู่ในห้องส่วนตัวด้วย

หลงเจิ่นจินฟังถึงตรงนี้ก็ขมวดคิ้วแน่นขึ้น หากพูดกับสตรีทั่วไปคงเป็นเรื่องธรรมดา ทว่าผู่เถื่อเป็นคนเช่นไรนะหรือ

ที่หนึ่งในหมู่หญิงร้าย หัวหอของหญิงปากร้าย!
นางจะยอมเชื่อฟังนั่งไม่พูดไม่จาแบบนี้ได้อย่างไร
นี่ไม่ใช่ผู้เถาที่เขารู้จัก!

หลังจากผู้เถากับจินซือเคอกินอาหารเสร็จก็นั่งต่ออีกสักพักถึง
จากไป หลังจากนั้นคนในโรงเตี๊ยมก็พากันพูดคุยถึงเรื่องนี้

“ผู้เถาเป็นเด็กน่าสงสาร มารดาสิ้นใจ บิดากัดฟันเลี้ยงนางจนเติบโตใหญ่
ด้วยความยากลำบาก กว่าจะมีกินมีใช้ไม่ใช่เรื่องง่ายๆ ใครจะคิดว่าเมื่อ
สามปีก่อนดันมีเรื่องอย่างนั้นเกิดขึ้น”

หลงเจิงจินใจเต้นไม่เป็นสำมะโนเงี้ยว

“เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือ” เขกอีกโต๊ะหนึ่งถามขึ้น

“ข้าได้ยินมาว่าโจรภูเขาลักพาตัวนางขึ้นเขาไปหนึ่งคืน มีหน้าข้ายังถูก
ขืนใจ เลือดพรหมจรรย์มากกว่าคนทั่วไปถึงสามเท่า แค่นี้ก็น่าสงสารแล้ว”

ทันทีที่หญิงชราพูดจบ หลงเจิงจินก็หน้าแดงก่ำ พลังกลิ้งตาใส่
ช่องอู้อย่างโกรธเคือง

แต่ช่องอู่อีตี่หน้าซีวรากับจะบอกว่า ‘ข้าไม่เกี่ยว ข้าแค่ทำตามที่เจ้าสั่ง’
ทำหน้าน้อยใจเสมือนตนเองถูกใส่ความ

ขณะที่หญิงชราถอนหายใจอย่างเศร้าสร้อย จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงหัวเราะ
จากสามีของนาง “สกุลผู้นำสงสารตรงไหน พวกเราไม่มีดวงเคราะห์ตัวเอง
ต่างหาก เหมือนกับเพลงจิวเรื่อง “พุดดอกท้อ”⁹ ที่ว่า มองนางก้าวสู่หอสูง
ชั้น มองนางดีมีด้ากับความสุข มองนางพักทลาย อย่างน้อยพวกเราก็
เคยร่ำรวย เทียบกับพวกเราที่ไม่เคยร่ำรวยแล้ว ก็ถือว่าดีกว่ามากมีใช้หรือ”

“ฮ่าๆ...ก็จริง!”

ทุกคนพากันหัวเราะลั่น มีทั้งถ้อยคำเห็นอกเห็นใจส่วนหนึ่ง มีความ

⁹ บทละครจิว ประพันธ์โดย ช่ง ซ่านเร็น นักเขียนสมัยราชวงศ์ซิง สะท้อนสังคมของ
หนานจิงในปลายราชวงศ์หมิง และถ่ายทอดความโศกเศร้าที่บ้านเมืองล่มสลาย

สุขบนความทุกข์ผู้อื่นอีกส่วน ทว่าส่วนใหญ่หลุดไปในทางเหี้ยมดุดาม
โจรภูเขามากกว่า

จู่ๆ หลงเจิงจิ้นก็มีอาการเบื่ออาหาร ต่อให้ขนมบนโต๊ะจะงดงาม
เพียงใดก็ไม่ชวนให้เขายากลิ้มลองอีกต่อไป

ช่วงเวลาที่นั่งอยู่ตรงข้ามก็เป็นเช่นเดียวกัน

ทั้งสองสบตากัน ก่อนจะคิดถึงเหตุการณ์เมื่อสามปีก่อน...

สามปีก่อน

หลังจากแก้ปัญหาอุทกภัยเจียงหนานเสร็จสิ้น หลงเจิงจิ้นวัยสิบเจ็ดปี
ก็ปลอมตัวมาเที่ยวเมืองว่านเหอ

เช้าวันหนึ่งจู่ๆ เขาก็ได้ยินเสียงระฆังดังลั่น เสียงประทัดดังสนั่นจาก
มุมถนน ตามด้วยเสียงคนที่อยู่บนถนนโห่ร้อง

“ผู้เถา บุตรีของผู้ยวน คหบดีแห่งเมืองว่านเหอจัดเวทีประลองยุทธ์
หาคู่ที่หอเฟิ่งหวงบนถนนชิงลือ...”

เขาได้ยินชื่อ ‘ผู้เถา’ นับตั้งแต่คืนแรกที่เหยียบเข้ามาในเมืองว่านเหอ
ลือกันว่านางเป็นสตรีอวบอ้วน คิ้วเข้มหน้าบาน เรียกได้ว่าเป็นหญิงแกร่ง
สิบส่วน แม้จะอัปลักษณ์ทว่ามีดีที่ร่ำรวย มีคนมากมายในเมืองว่านเหอ
เฟื่องเล็งทรัพย์สมบัติสกุลผู้เถา แต่ผู้เถาไม่ชอบใครสักคน

ปกติแล้วนางไม่เคยเห็นบุรุษคนใดอยู่ในสายตา ต่อให้แม่สื่อของ
เมืองว่านเหอจะมายำารณีประตูลงพังกียังไม่ยอมออกเรือน

เหตุใดจู่ๆ ถึงอยากออกเรือน!

หลังจากฝูงชนมารวมตัวกันก็รู้ว่าแท้จริงแล้วนางไม่ได้อยากหาคู่ แต่
อยากประกาศให้รู้ทั่วกันในเมืองว่านเหอต่างหาก

“วันหน้าอย่าส่งแม่สื่อมารบกวนซ้ำอีก! หากไม่มีผู้ใดเอาชนะข้าได้
ข้า...ผู้เถาก็ไม่มีวันแต่งงาน”

หลงเจิงจิ้นไม่ชอบท่าทีหยิ่งผยองของนางเป็นอย่างยิ่ง สตรีคนหนึ่ง

ถือตัวอย่างไรจัดงานประลองยุทธ์ท้าทายบุรุษ ต่อให้นางจะอ้วนไปสักนิด
กาย่าไปสักหน่อย ทว่าคงไม่อาจทำให้เหล่าบุรุษวิ่งหนีไปหรือกระมัง

ชายหนุ่มตัดสินใจว่าต่อให้ตนไม่คิดแต่งงานกับนาง ก็จะต้องทำให้นาง
เจอดีเสียบ้าง จะปล่อยให้สตรีคนหนึ่งทำลายศักดิ์ศรีของบุรุษแคว้นเซี่ยนอยู่
ของเราไม่ได้!

เขากระโดดขึ้นไปบนเวทีประลองโดยไม่แม้แต่จะบอกช่งอวี่ล่วงหน้า
ในใจคิดอยากจะสั่งสอนนางสักยก

ช่งอวี่ก็ไม่ได้สนใจ คิดเพียงว่าหลงเจินจึ้นกับเขาฝึกวรยุทธ์มาด้วยกัน
ตั้งแต่ยังเด็ก แม้ว่าบุรุษผู้มีศักดิ์สูงกว่าจะไม่เคยฝึกในค่ายทหาร แต่สตรี
เพียงคนเดียวคงไม่คณนามือ ช่งอวี่จึงมั่นใจในตัวหลงเจินจึ้นมาก

ใครจะคิดว่าเพียงแค่เริ่มประลอง ยังไม่ทันเห็นသူเถาลงมืออย่างไร
รู้เพียงว่านางชดฝามือใส่หลงเจินจึ้น ร่างของเขาก็ลอยออกไปดูจไบไม้
ปลิดปลิว ก่อนจะเกิดเสียงดัง ‘โครม!’

หลงเจินจึ้นหน้าคะมำกับพื้นเวทีประลอง เนื้อตัวมอมแมม น่าสังเวช
ราวกับสุนัขกินอุจจาระ

“นายน้อย!” ช่งอวี่ตกใจก่อนจะเอามือปิดตาไม่กล้ามอง

นอกจากသူเถาจะใช้เพียงหนึ่งกระบวนท่ากำราบหลงเจินจึ้นแล้ว นาง
ยังใช้เท้าเหยียบลงบนแผ่นหลังของเขาก่อนขึ้นไปทีบุรุษคนอื่นๆ

“ข้า...ดูเถา ลั่นวาจาว่าจะแต่งกับบุรุษที่เอาชนะข้าได้เท่านั้น หาก
พวกเจ้าอยากเป็นแบบเขาก็ขึ้นมาประลองได้ ข้ารับรองว่าพวกเจ้าต้องมี
สภาพน่าอับอายกว่าเขาแน่นอน!” ดูเถาเพิ่มแรงกดที่เท้าจนหลงเจินจึ้นน้ำลาย
ฟูมปาก

น่าอับอายจนทนดูไม่ได้จริงๆ

ผู้คนที่อยู่ด้านล่างเวทีสลายตัวหายวับในพริบตา

“เฮอะ” ดูเถาส่งเสียงก่อนจะยกเท้าขึ้น มองบิดาที่นั่งดูอยู่ ทว่าบิดา
กลับไม่ได้มองนาง เอาแต่ก้มหน้ากุมขมับ ก่อนจะส่ายหน้าพร้อมถอนหายใจ

ไม่หยุด

เมื่อเรื่องนี้แพร่พรายออกไป ชื่อเสียงของผูละก็ยิ่งนำเกรงขามมากขึ้น จนไม่มีผู้ใดกล้ามาสู่ขอถึงคฤหาสน์สกุลผูละอีก

วันนั้นผูละจากไปโดยไม่สนใจหลงเงิเงินที่นอนปางตายอยู่บนเวทีด้วยซ้ำ กระทั่งร่างนางหายไป ช่งอวี้ถึงขึ้นไปแฉะร่างนายน้อยของตนขึ้นมาจากพื้นและถามไถ่ด้วยความเป็นห่วง

“นาย...นายน้อย ท่านไม่เป็นไรใช่ไหม อยากให้ข้าน้อยไปเรียกทัพทหารส่วนพระองค์มาถล่มคฤหาสน์สกุลผูละหรือไม่”

“เจ้า...” หลงเงิเงินหายใจระรวย ถึงกระนั้นก็ยังคงรวบรวมเรี่ยวแรงตอบกระซิบ “ก่อนจะพูดอย่างเด็ดขาด “ห้าม...ห้ามแพร่พรายออกไป!”

“ขอรับ” ช่งอวี้พยักหน้าพร้อมกับประคองหลงเงิเงินขึ้นมา ก่อนจะแอบพาเขาไปยังโรงหมอลีๆ

...

ผูละไม่ยอมแรงเหยียบครั้งนี้สักนิด หลงเงิเงินนอนติดเตียงอยู่ครึ่งเดือนกว่าจะลุกขึ้นเดินเหินได้เป็นปกติ

เรื่องแรกที่ทำหลังหายป่วยคือสั่งให้ช่งอวี้จับตัวผูละให้ได้ ไม่ว่าจะต้องใช้วิธีใดก็ตาม เขาต้องสั่งสอนนางให้หลายจำ!

ช่งอวี้เป็นถึงแม่ทัพหนุ่มชื่อเสียงโด่งดังของแคว้นเซวียนอู่ มีวรยุทธ์ล้ำเลิศ ตกตึกเขาสวมชุดดำ มีผ้าโพกศีรษะและอำพรางไบหน้า ลอบเข้าไปในห้องนอนของผูละ สู้รบกับนางกว่าสามร้อยกระบวนท่า แม้ว่าวรยุทธ์ของเขาจะไม่ด้อยกว่าผูละ แต่นางก็นับว่ามีวรยุทธ์เก่งกาจ ความสามารถของทั้งสองทัดเทียมกัน ใช้เวลาพักใหญ่เขาก็ยังจับนางมัดไม่ได้!

หลังจากเสียเวลาไปนาน ช่งอวี้ก็หาจังหวะล้วงยาสลบที่เตรียมไว้ก่อนหน้านั้นออกมาขัดใส่ผูละ นางยังไม่ทันร้องสักระยะก็ล้มลงบนพื้นเสียงดัง ‘โครม!’

ช่งอวี้แบกผูละที่หนักร้อยแปดสิบจินหอบแฮกๆ ไปพบหลงเงิเงิน

ที่เนินลิบลื่นนอกเมือง จากนั้นพวกเขาก็ช่วยกันโยนนางลงไปในถ้ำ

ผู้เถายังคงไม่ได้สติ

“นายน้อย ตอนนี้นักเราควรทำอะไรดี”

“ยังทำอะไรได้อีก แหม่นอนว่าต้องพยายามงให้ถึงที่สุดอย่างไรเล่า!”

หลงเจิงจิ้นยกสองมือขึ้นทำสวดพร พร้อมกับการมองผู้เถาที่สลบอยู่บนพื้น สีหน้าของเขาสนใจไม่น้อย

ช่วงอวี๋ฆวนคิดว่า มีทางเลือกไม่ค่อยดีนัก ในที่สุดก็เอ่ยถามอย่างละเอียดใจ “จะพยายามอย่างไร”

“ขอข้าคิดก่อน...”

เมื่อหลงเจิงจิ้นพูดจบ ทั้งสองก็จมอยู่ในความคิด

ชายหนุ่มลุ่มหลงครุ่นคิดอยู่นาน ในที่สุดความคิดหนึ่งก็ผุดขึ้นมา ก่อนจะยิ้มเจ้าเล่ห์ “ถอดเสื้อผ่านาง ทำลายความบริสุทธิ์ของนาง!”

ช่วงอวี๋ตันตระหนก อ้าปากค้างเสียจนกรามแทบร่วงถึงพื้น “ระ... ระหว่างท่านกับข้า ใครจะเป็นคนลงมือ”

“ย่อมต้องเป็นเจ้าอยู่แล้ว เหม็นหวังจะลดตัวลงไปทำแบบนั้นได้อย่างไร!” หลงเจิงจิ้นพูดอย่างหงุดหงิด

“ต้อง...ทำลายความบริสุทธิ์ของนางจริงหรือ” ช่วงอวี๋ตัวสั่นเทา มองผู้เถาร่างกายที่สลบอยู่บนพื้น ท่าทางของเขาไม่เต็มใจอย่างยิ่ง

หลงเจิงจิ้นตบศีรษะอีกฝ่าย และพูดด้วยความหงุดหงิดที่ไม่อาจหลอมเหล็กให้กลายเป็นเหล็กกล้าได้ “เจ้าแค่ไปจับไก่จับเป็ดสักตัวมาเชือด ใช้เลือดมันสร้างสถานการณ์ว่านางเสียพรหมจรรย์แล้วไม่ได้หรือไร แค่นี้ทำให้นางตกใจเท่านั้น ผู้ใดใช้ให้เจ้าทำลายความบริสุทธิ์ของนางจริงๆ อีกอย่าง...เจ้าทำลงอย่างนั้นหรือ”

ช่วงอวี๋ได้ยินแล้วก็ถอนหายใจด้วยความโล่งอก ราวกับได้รับการอภิบาล จากนั้นก็รีบวิ่งออกไปจับไก่ตามคำสั่ง...